

იოელის წიგნი და ლაოდისკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტა ეკლესია — ოცდამეცხრამეტე

Jeff Pippenger

2026-02-02

ოცდამეცხრე ნომერი

შინაგანი ომეგა-საფუძვლის დასკვნითი გამოცდა, რომელიც 2024 წლის გარეგან ალფა-საფუძვლის გამოცდას მოსდევს, მოითხოვს „საწყობისა“ და იმ „საზრდოს“ განსაზღვრებას, რომელიც საწყობში ინახება. ეს გამოცდა წინასწარმეტყველურია და აქვს ჭეშმარიტების შინაგანი და გარეგანი ხაზი. განა სამკაულები ჯეიმს უაითის ნაშთია, თუ ისინი ღვთის სიტყვის ჭეშმარიტებებია? ისინი ორივეა.

9/11-ზე ღვთის ხალხი მოწოდებულ იქნა, შეეჭამა პატარა წიგნი და დაბრუნებულიყო იერემიას ძველ ბილიკებზე, სადაც მაშინ საფუძვლები დაიდო. 9/11-ზე გამოჩნდა, რომ როდესაც იოანეს, გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, ეთქვა გაეზომა, მას ორი რამ უნდა გაეზომა. მას ეთქვა, გაეზომა როგორც ტაძარი, ისე მასში თაყვანისმცემლებიც. მას ეთქვა, გვერდი აევლო წარმართთა მიერ საწმიდრისა და ლაშქრის ფეხქვეშ გათელვის 1,260-წლიანი პერიოდის ეზოსათვის. საწმიდარი და ლაშქარი არის ტაძარი და მასში მყოფი თაყვანისმცემლები.

2023 წელს იგივე ანგელოზი, რომელიც 9/11-ზე ჩამოვიდა, კვლავ ჩამოვიდა, გახსნა შუალამის ძახილის უწყების ბეჭედი, ხოლო შემდეგ, 2024 წელს, დადგა გარეგანი საფუძვლიანი გამოცდა იმისა, კვლავ ამყარებს თუ არა რომის სიმბოლო ხილვას ისე, როგორც მილერიტებისთვის ამყარებდა.

ზეცის „გახსნილი სარკმლები“ მიანიშნებს ტაძრის შინაგანი ომეგა-გამოცდის დადგომასა და „დაბრუნებისაკენ“ მოწოდებაზე. ეს გამოცდა მოითხოვს ორი სიმბოლოს ამოცნობას. როდესაც მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წელს, და შემდეგ კვლავ 9/11-ზე, იოანეს ეუბნებიან, რომ გაზომოს ტაძარი და მასში მყოფი თაყვანისმცემლები; ამით განისაზღვრება 2023 წელს ტაძრისა და თაყვანისმცემელთა გაზომვის წინასწარმეტყველური საქმე. მაღაქია სვამს კითხვას: რა არის „საცავი“ და რა არის „საზრდო“? მილერის სიზმარში ესzelfde კითხვები ასე ჟღერს: რა არის „ზანდუკი“ და რა არის „სამკაულები“?

მილერის სიზმარი ცათა გახსნილ სარკმლებს მიუთითებს იმ ადგილად, სადაც გამოცხადების მეცხრამეტე თავში აღწერილი გამარჯვებული ეკლესია თეთრ სელოში აღიმართება, რათა უფალ საბოთის ლაშქრის თეთრ ცხენებზე ამხედრდეს. გახსნილი სარკმლები ის ადგილია, სადაც მაღაქიას კურთხევა ან წყევლა გადმოიღვრება. მილერის გახსნილი სარკმელი ის ადგილია, სადაც ნაგავი იწმინდება და ძვირფასი ქვები ზარდახშაში გროვდება.

ცის სარკმელთა შესახებ პირველი მოხსენიება ნოეს ამბავში გვხვდება, და როცა ის სარკმელები გაიღო, წვიმა მოვიდა ორმოცი დღე და ორმოცი ღამე. როცა სარკმელები გაიღო, კიდობანში რვა სული იმყოფებოდა. წითელ ზღვაში ნათლობამ შემოიტანა ორმოცი წლის ხეტიალი, ვიდრე იორდანე გადაილახებოდა. როცა მოგვიანებით ქრისტე სწორედ იმავე ადგილას მოინათლა, იგი უდაბნოში იქნა წაყვანილი ორმოცი დღით. როცა იგი აღდგა, თავისი ნათლობით წინასწარგამოსახულისამებრ, მოწაფეებს ორმოცი დღე ასწავლიდა, ვიდრე ზეცად ამაღლდებოდა.

როდესაც ეკლესია მეზრდოლი ეკლესიიდან ძლევამოსილ ეკლესიად გარდაისახება, ოცდაათი წლის მეფე დავითი იმეფებს ორმოცი წლის განმავლობაში. ძლევამოსილი ეკლესია წარმოდგენილია წინასწარმეტყველით, მღვდლითა და მეფით. წინასწარმეტყველი, რომელიც ოცდაათი წლისა იყო, როცა თავისი ოცდაორწლიანი მსახურება დაიწყო, იყო ეზეკიელი, და მან ეს მსახურება დაიწყო მაშინ, როდესაც ცანი გაიხსნა.

და იყო ოცდამეათე წელს, მეოთხე თვეში, თვის მეხუთე დღეს, როცა მე ვიყავი ტყვეთა შორის მდინარე ქებართან, რომ გაიხსნა ზეცანი და ვიხილე ღვთის ხილვანი. ეზეკიელი 1:1.

ოცდაათი წლის ასაკში იოსებმა დაიწყო მღვდლად მეფობა, და იგი წინ აღუდგა ისლამის აღმოსავლეთის ქარს, რომელსაც მოჰქონდა მზარდი კრიზისი, რამაც ეგვიპტეს, ზღვაში მწოლარე გველეშაპს, მისცა საშუალება დაემყარებინა ერთმსოფლიო მმართველობა. ამ კრიზისის დროს იოსებმა საზრდო შეკრიბა საუნჯეებში.

2023 წლის ივლისში ხმა გაისმა უდაბნოში, შემდეგ იუდას ტომის ლომმა დაიწყო შუაღამის ძახილის უწყების ბეჭდების ახსნა. 2024 წელს საფუძვლიანმა გარეგანმა ალფა-გამოცდამ ორი კლასი განაცალკევა, და ბეჭდების ახსნის პროცესი გაგრძელდა. ახლა კი, 2026 წელს, დადგა ტაძრის შინაგანი ომეგა-გამოცდა, რომელიც კვლავაც ორ კლასს განაცალკევებს.

წმინდა კვირა, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ, როგორც აღთქმის მაცნემ, მრავალთან დაადასტურა აღთქმა, არის ეზო და წმიდა ადგილი. 1844 წლის 22 ოქტომბრიდან იქამდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება (როგორც მან აღდგა იმ წმინდა კვირის ბოლოს, როდესაც სტეფანე ჩაქოლეს), არის უწმიდესი ადგილი. გაზაფხულის დღესასწაულები აღსრულდა იმ წმინდა კვირაში და წარმოადგენს დღესასწაულთა ალფას; ხოლო შემოდგომის დღესასწაულები — პირველსავე დღეს საყვირთა დღესასწაული, მეათე დღეს გამოსყიდვის დღე, და შემდეგ კარვობის დღესასწაული მეოთხეთმეტედან ოცდამეორე დღემდე — წარმოადგენს დღესასწაულთა ომეგას.

„იმავე წესით, მეორე მოსვლასთან დაკავშირებული სახეებიც უნდა აღსრულდეს იმ დროს, რომელიც სიმბოლურ მსახურებაშია მითითებული. მოსესეული წყობილების თანახმად, საწმიდრის განწმედა, ანუ შერიგების დიდი დღე, ხდებოდა იუდეველთა მეშვიდე თვის მეათე დღეს (ლევიაწი 16:29–34), როდესაც მღვდელმთავარი, რომელმაც მთელი ისრაელისათვის შერიგება აღასრულა და ამგვარად მათი ცოდვები საწმიდრიდან განარიდა, გამოდიოდა და ხალხს

აკურთხებდა. ამგვარად სჯეროდათ, რომ ქრისტე, ჩვენი დიდი მღვდელმთავარი, გამოცხადდებოდა, რათა ცოდვისა და ცოდვილთა მოსპობით განეწმიდა დედამიწა და თავისი მომლოდინე ხალხი უკვდავებით ეკურთხებინა. მეშვიდე თვის მეათე დღე, შერიგების დიდი დღე, საწმიდრის განწმედის ჟამი, რომელიც 1844 წელს 22 ოქტომბერს დაემთხვა, მიჩნეული იყო უფლის მოსვლის დროდ. ეს სრულ თანხმობაში იყო უკვე წარმოდგენილ მტკიცებულებებთან, რომ 2300 დღე შემოდგომაზე დასრულდებოდა, და დასკვნა დაუძლეველი ჩანდა.“

მათეს 25-ე თავში მოცემულ იგავში მოცდისა და ძილის დროის შემდეგ მოდის სასიძო. ეს სრულ თანხმობაში იყო ახლახან წარმოდგენილ მტკიცებებთან, როგორც წინასწარმეტყველებიდან, ისე სახეებიდან. მათ თავიანთი ჭეშმარიტებისადმი ძლიერი დარწმუნება მოჰქონდათ; და „შუალამის ძახილი“ ათასობით მორწმუნემ გაახმოვანა.

„ზღვაური მოქცევის ტალღასავით გადაიარა ამ მოძრაობამ ქვეყანაზე. ქალაქიდან ქალაქში, სოფლიდან სოფელში და შორეულ, მიყრუებულ ადგილებშიც გავრცელდა იგი, ვიდრე ღვთის მომლოდინე ერი სრულად არ გამოიღვიძა. ფანატიზმი ამ ქადაგების წინაშე გაქრა, როგორც ადრეული ყინვა — ამომავალი მზის წინაშე. მორწმუნეებმა დაინახეს, რომ მათი ეჭვი და დაბნეულობა განქარდა, და იმედმა და სიმტკიცემ მათ გულებს სიცოცხლე შთაბერა. ეს საქმე თავისუფალი იყო იმ უკიდურესობებისგან, რომლებიც მუდამ იჩენს თავს იქ, სადაც ადამიანური აღზნება არსებობს ღვთის სიტყვისა და სულის მაკონტროლებელი ზემოქმედების გარეშე. თავისი ხასიათით იგი ჰგავდა იმ დროებს დამცირებისა და უფლისადმი დაბრუნებისა, რომლებიც ძველ ისრაელში მის მსახურთა მხილების უწყებათა შემდეგ დგებოდა. მას ჰქონდა ის ნიშნები, რომლებიც ყველა საუკუნეში აღნიშნავს ღვთის საქმეს. მცირე იყო აღტაცებითი სიხარული, ხოლო უფრო მეტად — გულის ღრმა გამოკვლევა, ცოდვის აღიარება და წუთისოფლის მიტოვება. უფალთან შესახვედრად მზადება იყო ტანჯვით შეპყრობილ სულთა მთავარი საზრუნავი. იყო დაუცხრომელი ლოცვა და ღვთისადმი სრული, უპირობო მიძღვნა“. The Great Controversy, 400.

გაზაფხულის დღესასწაულები აღსრულდა წმინდა კვირეულში, ხოლო ადრეული, ანუ ალფა, წვიმა შემდეგ ორმოცდამეათე დღესასწაულზე გადმოიღვარა, რითაც განასახიერა შემოდგომის დღესასწაულებში უკანასკნელი წვიმის გადმოღვრა. ეს გაზაფხულის დღესასწაულები წარმოდგენილია ლევანთა 23-ში, პირველიდან ოცდამეორე მუხლამდე. შემოდგომის დღესასწაულები არის ოცდამესამედან ორმოცდამეოთხე მუხლამდე. 2300 წელი მიიყვანთ 1844 წლამდე. ოცდაორი მუხლი გაზაფხულის დღესასწაულებისთვის და ოცდაორი მუხლი შემოდგომის დღესასწაულებისთვის. ორი წყება ოცდაორისა ოცდამესამე თავში.

საყვირების დღესასწაული იყო გაფრთხილება, რომ განკითხვა ათ დღეში აღსრულდებოდა, ხოლო კარვობის დღესასწაული იყო სიხარულის ზეიმი იმ ცოდვებისთვის, რომლებიც მიტევებულ იქნა გამოსყიდვის დღეს. დღესასწაულის შემდგომი შაბათი და მერვე დღე წარმოადგენს დედამიწის ათასწლიან შაბათის განსვენებას.

ხოლო, საყვარელნო, ეს ერთი ნუ დაგრჩებათ უგულისხმოდ: უფლის წინაშე ერთი დღე როგორც ათასი წელია, და ათასი წელი როგორც ერთი დღე. 2 პეტრე 3:8.

პირველმა ანგელოზმა გამოაცხადა სამსჯავროს გახსნა, და იმ წინასწარმეტყველურ დონეზე 1798 წელი, რომელიც დანიელის „აღსასრულის ჟამი“ იყო, საყვირთა დღესასწაულის აღსრულებას; ხოლო 1840 წლის 11 აგვისტოს, 1798 წლის პირველი ანგელოზის განუბეჭდავი უწყება გაძლიერდა მეორე ვაების წინასწარმეტყველების აღსრულებით. ისლამი საყვირთა დღესასწაულის გაფრთხილების ნაწილია, რომელიც სამსჯავროს მოახლოებულ დღეს აცხადებს.

ვისაც ხილვა სურს, მათთვის შემოდგომის საყვირთა და კარვობის დღესასწაულები ალფასა და ომეგას დღესასწაულებს წარმოადგენს, ხოლო შუაში — სამსჯავროს. შემთხვევითი არ არის, რომ ეს დღესასწაულები ლევიანთა ოცდამესამეშია განსაზღვრული. ოცდასამი გამოსყიდვის სიმბოლოა. შემთხვევითი არ არის, რომ პირველი დღესასწაული მეშვიდე თვის პირველ დღეს არის, და რომ უკანასკნელი დღესასწაული ოცდამეორე დღეს მთავრდება. საყვირთა დღესასწაული ებრაული ანბანის პირველი ასოა, გამოსყიდვის დღე — შუა ასო, ხოლო კარვობის დღესასწაული — ებრაული ანბანის ოცდამეორე ასო.

ლევიანის ოცდამესამე თავის 23-დან 44-ე მუხლების ჩათვლით მონაკვეთი წარმოადგენს ოცდაორ მუხლს, რომლებიც მოთავსებულია „ჭეშმარიტების ჩარჩოში“. შუაში მდებარე მეათე დღე განსაცდელს მიუთითებს, რადგან ათი განსაცდელის სიმბოლოა; და გამოსყიდვის დღე არის ის ადგილი, სადაც დაღუპულთა ამბოხება აღირიცხება და წყდება, და ეს ამბოხება წარმოდგენილია ებრაული ანბანის მეცამეტე ასოთი. ებრაული სიტყვის „ჭეშმარიტება“ შუა ასო მეცამეტეა, და იგი შეესაბამება მეშვიდე თვის მეათე დღეს; ხოლო, როგორც გზის მაჩვენებელი ნიშანი, იგი ფლობს ებრაული ანბანისა და ამ კონკრეტული დღის წინასწარმეტყველურ თვისებებს. ათს დამატებული ცამეტი არის ოცდასამი. სამოცდაათი არის 10-ისა და 7-ის ნამრავლის ჯამი, და მეშვიდე თვის მეათე დღე ასევე უტოლდება სამოცდაათს, რაც გამოსაცდელი ვადის დასასრულის სიმბოლოა.

მაშინ მივიდა მასთან პეტრე და უთხრა: უფალო, რამდენჯერ შესცოდოს ჩემ წინააღმდეგ ჩემმა ძმამ და მე მივუტევო მას? შვიდჯერამდე? იესო ეუბნება მას: არ გეუბნები შენ: შვიდჯერამდე, არამედ — სამოცდაათჯერ შვიდამდე. მათე 18:21, 22.

ძველი ისრაელისთვის ოთხას ოთხმოცდაათი წელი იყო გამოყოფილი. ეს წლები გამოეყო ორათას სამას წელს და წარმოდგენილი იყო სამოცდაათი კვირით; ამგვარად, იესომ მიუთითა, რომ მადლის დროის საზღვარი ოთხას ოთხმოცდაათ წელს შეადგენს, რაც დანიელის მეცხრე თავში „სამოცდაათი“ კვირით არის წარმოდგენილი.

სამოცდაათი შვიდეული განესაზღვრა შენს ერსა და შენს წმიდა ქალაქს, რათა აღიკვეთოს დანაშაული, დასრულდეს ცოდვები, მოხდეს შერიგება ურჯულოებისთვის, დამკვიდრდეს საუკუნო სიმართლე, დაიბეჭდოს ხილვა და წინასწარმეტყველება, და იცხოს ყოვლადწმიდა. დანიელი 9:24.

ებრაული სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „მოკვეთილი“, ძველ აღთქმაში მხოლოდ ამ მუხლში გვხვდება და ნიშნავს „განსაზღვრულს“ ან „დადგენილს“. იგი განსხვავდება იმ სიტყვისაგან, რომელიც ჩვეულებრივ გამოიყენება და ითარგმნება როგორც „მოკვეთილი“ და რომელიც დაფუძნებულია აბრამის მიერ შესაწირავთა გაკვეთაზე აღთქმის პირველ ეტაპზე დაბადების წიგნის მეთხუთმეტე თავში. „განსაზღვრული“ და „დადგენილი“ იყო, რომ ისრაელს ექნებოდა ოთხას ოთხმოცდაათი წლის გამოსაცდელი დრო, და შემდეგ ისინი მოიკვეთებოდნენ, როგორც ღვთის აღთქმის ერი. ორი განსხვავებული „მოკვეთა“: ერთი, რომელიც ამ პერიოდს წარმოადგენს, როგორც გამოსაცდელ პერიოდს, რომელიც „მოიკვეთა“ უფრო დიდი რიცხვიდან რიცხვი სამოცდაათის მიხედვით; და როდესაც იოელის „ახალი ღვინო“ მათ ბაგეთაგან „მოიკვეთება“, გამოსაცდელი დრო იხურება. სამოცდაათი წარმოადგენს გამოსაცდელი დროის დახურვას.

შემოდგომის დღესასწაულები ფლობენ ებრაული სიტყვის „ჭეშმარიტება“ სამ საფეხურს. შემოდგომის დღესასწაულები იწყება ლევიათა 23:23-ში; გამოსყიდვის დღის შუა ნიშნული არის მეათე დღე და მეცამეტე ასო, რაც უტოლდება 23-ს; და კარვობის დღესასწაული მთავრდება ოცდამეორე დღეს, ხოლო შემდეგ მოდის მაღალი შაბათი, რომელიც მოჰყვება დღესასწაულს, და ეს მონაკვეთი მთავრდება 23:44-ში.

ლევიათა ნიშნავს ლევიათა მღვდელობას. გაზაფხულის დღესასწაულები წარმოდგენილია 23:1-22-ში, ხოლო შემოდგომის დღესასწაულები — 23:23-44-ში. გაზაფხულის დღესასწაულები წარმოდგენილია ოცდაორი მუხლით, ხოლო ებრაული ანბანი ოცდაორი ასოსგან შედგება. შემოდგომის დღესასწაულებიც ასევე ოცდაორი მუხლია გადმოცემული. საყვირების დღესასწაული აცხადებს განკითხვის მოახლოებას გამოსყიდვის დღეს. შემდეგ კარვობის დღესასწაული შვიდ დღეს გრძელდება და მთავრდება მეშვიდე თვის ოცდამეორე დღეს. ამ შვიდი დღიდან პირველი იყო საზეიმო შაბათი, ისევე როგორც მერვე დღე, რომელიც შვიდდღიანი დღესასწაულის შემდგომი დღე იყო. პირველი და მერვე დღე მერვე დღეს აქცევს შვიდისგან მომდინარე მერვის სიმბოლოდ.

ელაპარაკე ისრაელის მეთ და უთხარი: ამ მეშვიდე თვის მეთხუთმეტე დღე იყოს კარვობის დღესასწაული უფლისათვის შვიდ დღეს. პირველ დღეს იყოს წმიდა შეკრება; არავითარი სამსახურებრივი საქმე არ აკეთოთ მასში. შვიდ დღეს შესწირეთ უფალს საცეცხლო მსხვერპლი; მერვე დღესაც წმიდა შეკრება გქონდეთ და შესწირეთ უფალს საცეცხლო მსხვერპლი: ეს არის საზეიმო კრებული; არავითარი სამსახურებრივი საქმე არ აკეთოთ მასში. ... აგრეთვე, მეშვიდე თვის მეთხუთმეტე დღეს, როცა მოიმკით ქვეყნის ნაყოფს, შვიდ დღეს იდღესასწაულეთ უფლისათვის: პირველ დღეს იყოს შაბათი და მერვე დღესაც იყოს შაბათი. ლევიათა 23:34-36, 39.

მერვე დღის საზეიმო შაბათი წარმოადგენს ათასწლეულის შაბათს, რომელიც კარვობის დღესასწაულს მოსდევს. ძველი ისრაელის ორმოცწლიანი ხეტიალი უდაბნოში იხსენება კარვობის დღესასწაულის დღეებში კარვებში ცხოვრებით, და ეს წარმოადგენს არა მხოლოდ უკანასკნელი წვიმის გადმოღვრას, არამედ იაკობის გასაჭირის დროსაც, როდესაც ანგელოზებმა ღმერთის ერთგულნი დასაცავად ბორცვებსა და მთებში

წარუძღვნენ.

„განსაცდელის ჟამს ჩვენ ყველანი გავექეცით ქალაქებსა და სოფლებიდან, მაგრამ ბოროტნი მოგვდევდნენ და მახვილით შევიდნენ წმიდათა სახლებში. მათ აღამაღლეს მახვილი ჩვენს მოსაკლავად, მაგრამ იგი გადატყდა და ჩალასავით უძლური დაეცა. მაშინ ყველანი დღე და ღამე ვღალადებდით ხსნისათვის, და ჩვენი ღალადი აღევლინა ღმერთის წინაშე. მზე ამოვიდა და მთვარე გაჩერდა. ნაკადულებმა დენა შეწყვიტეს. ამოვიდა ბნელი, მძიმე ღრუბლები და ერთმანეთს შეეჯახნენ. მაგრამ იყო ერთი ნათელი ადგილი დამკვიდრებული დიდებისა, საიდანაც გამოვიდა ღმერთის ხმა, როგორც მრავალი წყლის ხმა, რომელმაც შეძრა ცანი და დედამიწა. ცა იხსნებოდა და იხურებოდა და მღელვარებაში იყო. მთები ირყეოდნენ, როგორც ქარში ლერწამი, და ყოველ მხარეს ყრიდნენ დაკბილულ კლდეებს. ზღვა ქვაბივით დუღდა და ქვებს ისროდა ხმელეთზე. და როდესაც ღმერთი იესოის მოსვლის დღესა და საათს წარმოთქვამდა და თავის ხალხს საუკუნო აღთქმას გადასცემდა, ერთ წინადადებას ამბობდა და შემდეგ ჩერდებოდა, მაშინ როცა ეს სიტყვები მთელ დედამიწაზე ვრცელდებოდა. ღმერთის ისრაელი იდგა თვალეზაპყრობილი ზემოთ, უსმენდა სიტყვებს, როგორც ისინი იეჰოვას ბაგეთაგან გამოდიოდნენ და მთელ დედამიწაზე უგრილებდნენ, როგორც უძლიერესი ქუხილის გრგვინები. ეს შემადრწუნებლად საზეიმო იყო. ყოველი წინადადების ბოლოს წმიდანები შეჰღალადებდნენ: დიდება! ალილუია! მათი სახეები განათებული იყო ღმერთის დიდებით; და ისინი ანათებდნენ იმ დიდებით, როგორც ანათებდა მოსეს სახე, როდესაც იგი სინაიდან ჩამოვიდა. ბოროტებს არ შეეძლოთ მათთვის შეეხედათ იმ დიდების გამო. და როდესაც გამოუთქმელი კურთხევა გამოითქვა მათზე, რომელთაც პატივი მიაგეს ღმერთს მისი შაბათის წმიდად დაცვით, გაისმა ძლევამოსილი შემახილი გამარჯვებისა მხეცზე და მის ხატებაზე.“

„მაშინ დაიწყო იუბილე, როდესაც მიწას უნდა დაესვენა.“ Review and Herald, July 21, 1851.

იესო ბრუნდება და დედამიწა ათასი წლის განმავლობაში განისვენებს, როგორც ეს წინასწარ იყო გამოსახული მიწის მეშვიდე წლის შაბათითა და იუბილით. ლევიანთა ოცდამესამე თავის მესამე მუხლში ადამიანისათვის დაწესებული მეშვიდე დღის შაბათი მოხსენიებულია, როგორც იმ თავის შესავალი, რომელიც მერვეთი სრულდება — ანუ იმით, რომელიც შვიდთაგან არის — და წარმოადგენს მიწის განსვენებისათვის დადგენილ მეშვიდე წლის შაბათს.

და უფალი ელაპარაკა მოსეს და უთხრა: ელაპარაკე ისრაელის ძეთ და უთხარი მათ: უფლის დღესასწაულთა შესახებ, რომლებიც წმიდა შეკრებებად უნდა გამოაცხადოთ, ესენი არიან ჩემი დღესასწაულები. ექვს დღეს უნდა კეთდებოდეს საქმე; ხოლო მეშვიდე დღე არის შაბათი განსვენებისა, წმიდა შეკრება; არავითარი საქმე არ ქნათ მასში: ეს არის უფლის შაბათი თქვენს ყველა საცხოვრებელში. ლევიანნი 23:1–3.

ოცდამესამე თავის ალფა არის მეშვიდე დღის შაბათი, ხოლო თავის ომეგა არის დედამიწის ათასი წელი გაუკაცრიელებულ მდგომარეობაში, რაც წინასწარ იყო

სახეობრივად ნაჩვენები მიწისათვის დადგენილი მეშვიდე წლის შაბათითა და იუბილეთი. თავის ალფა არის გაზაფხულის დღესასწაულები, რომლებიც იწყება მეშვიდე დღის შაბათით და მთავრდება ოცდამეორე მუხლში; ხოლო თავის ომეგა მთავრდება მეშვიდე თვის ოცდამეორე დღეს, რასაც მოსდევს მერვე დღის საზეიმო შაბათი, რომელიც წარმოადგენს მიწის მეშვიდე წლის შაბათს.

პირველიდან ოცდამეორე მუხლამდე წარმოდგენილია ქრისტეს მსახურება, როგორც ზეციერი მღვდელმთავრისა, წმიდა ადგილას; ოცდასამიდან ორმოცდამეოთხე მუხლამდე კი წარმოდგენილია მისი მსახურება უწმიდეს ადგილას. ლევიაწი მღვდლების სიმბოლოს წარმოადგენს და გამოხატავს ქრისტეს მღვდელმთავრულ მსახურებას. მეშვიდე დღის ალფა შაბათი აღწევს ქმნილებამდე, ხოლო მეშვიდე წლის ომეგა შაბათი — განახლებულ დედამიწამდე. ლევიაწთა ოცდამესამე თავი ისტორიულად მოიცავს პერიოდს ქმნილებიდან ხელახლა შექმნამდე.

წინასწარმეტყველური უწყების სიხარული ან სირცხვილი იმათი სიმბოლოა, ვისაც შუალამის შემახილის უწყება აქვს, ან მისი ყალბი სახე. ვიდრე ეს ჭეშმარიტება თხრობაში არ იქნება გათვალისწინებული, ის საკითხი, რომელიც სირცხვილს წარმოშობს, შეუმჩნეველი რჩება. ისინი, რომელნიც ჭეშმარიტ ზეთს ფლობენ, ამ საკითხს არ გამოტოვებენ. სიხარული წარმოდგენილია მათ მიერ, რომელთა ცოდვებიც მოცილებულია, და ისინი გამოხატულნი არიან მათში, ვინც კარვობის დღესასწაულს ზეიმობს.

და სიტყვა ხორციელ იქმნა და დაემკვიდრა ჩვენს შორის; და ჩვენ ვიხილეთ მისი დიდება, დიდება, როგორც მამისაგან შობილი მხოლოდშობილისა, სავსე მადლითა და ჭეშმარიტებით. იოანე 1:14.

ბერძნული სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „დამკვიდრდა“, ნიშნავს „კარვად დაყოფნას“. იესო ხორცად იქცა და ჩვენთან კარვად დამკვიდრდა. მან მიიღო ჩვენი ადამიანური ბუნება, ჩვენი კარავი, ჩვენი კარავი, ჩვენი სენაკი, ჩვენი ხორცი. პეტრემ ეს ასე თქვა:

დიახ, მართებულად მიმაჩნია, ვიდრე ამ კარავში ვიმყოფები, შეხსენებით აღგძრათ; ვინაიდან ვიცი, რომ მალე უნდა მოვიხადო ეს ჩემი კარავი, როგორც ჩვენმა უფალმა იესო ქრისტემ მიჩვენა. 2 პეტრე 1:13, 14.

პავლემ ეს ასე თქვა:

რადგან ვიცი, რომ თუ ჩვენი ამ კარვის მიწიერი სახლი დაირღვევა, გვაქვს შენობა ღვთისგან, ხელთუქმნელი სახლი, საუკუნო ზეცაში. რადგან ამაში ვკვნესით და მხურვალედ გვსურს, შევიმოსოთ ჩვენი ზეციერი სახლით; ოღონდ ისე, რომ შემოსილნი შიშვლებად არ ვიქნეთ ნაპოვნი. ვინაიდან ჩვენ, ამ კარავში მყოფნი, ვკვნესით, ტვირთდადებულნი; არა იმიტომ, რომ განვიმოსოთ, არამედ რათა ზემოდან შევიმოსოთ, რათა მოკვდავება სიცოცხლემ შთანთქმას. 2 კორინთელთა 5:1–4.

კარვობის დღესასწაული სიმბოლურად აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას, რაც სრულდება მაშინ, როდესაც ცის სარკმელები გაიხსნება. როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასის ცოდვები წარიხოცება, სულიწმიდა უხვად გადმოიდვრება გამარჯვებულ ეკლესიაზე. განკითხვა დასრულებულია ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის, და ისინი, რომელნიც დაბეჭდილნი არიან, გამოდიან, რათა სულიწმიდის ძალით, როგორც ეს კარვობის დღესასწაულით არის წარმოდგენილი, გამოაცხადონ მესამე ანგელოზის ძლიერი ღაღადი.

ჩვენი სხეული არის ტაძარი და კარავი, ანუ სავანე. ისინი, ვინც იერუსალიმში იკრიბებოდნენ სავანეთა დღესასწაულის აღსანიშნავად, ზეიმობდნენ იმას, რომ მათი ცოდვები წაშლილი იყო. მოსე გამოყენებულ იქნა უდაბნოში სავანის აღსადგენად, ხოლო სავანეთა დღესასწაული დასასრულს აღინიშნებოდა უდაბნოში კარვებში ცხოვრებით, რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაბამით წარმოსახავს.

ამრიგად, წმიდანო მმანო, ზეციური მოწოდების თანაზიარნო, შეხედეთ ჩვენი აღმსარებლობის მოციქულსა და მღვდელმთავარს, ქრისტე იესოს, რომელიც ერთგული იყო მისი დამდგინებლის მიმართ, როგორც მოსეც ერთგული იყო მთელ მის სახლში. ვინაიდან ეს კაცი მოსეზე მეტი დიდების ღირსად იქნა შერაცხილი, რამდენადაც სახლის ამშენებელს სახლზე მეტი პატივი აქვს. რადგან ყოველი სახლი ვიღაცის მიერ შენდება; ხოლო ყოვლის ამშენებელი ღმერთია. და მოსე ჭეშმარიტად ერთგული იყო მთელ მის სახლში, როგორც მსახური, იმათ დასამოწმებლად, რაც შემდეგ უნდა თქმულიყო; ხოლო ქრისტე — როგორც ძე, თავის სახლზე; რომლის სახლიც ჩვენ ვართ, თუ მტკიცედ შევინარჩუნებთ სასოებისა და იმედის სიხარულით ქებას აღსასრულამდე. ებრაელთა 3:1–6.

მოსე იყო ერთგული მსახური, რომელიც ღმერთმა გამოიყენა სავანის ტაძრის ასაგებად, ხოლო ქრისტეს, როგორც მღვდელმთავარსა და მოციქულს, უფრო მეტი პატივი აქვს, ვიდრე მსახურ მოსეს. ყოველი სახლი — მოსეს სავანის ტაძრიდან, სოლომონის ტაძრამდე, ჰეროდეს ორმოცდაექვსწლიანი გადაკეთებული ტაძრის ჩათვლით, ადამიანური ტაძარი თავისი 46 ქრომოსომით და მილერიტული ტაძარი 1798 წლიდან 1844 წლამდე — ყოველივე ღმერთის მიერ იყო აშენებული. ტაძრების სხვადასხვა გამოვლინებათა წინასწარმეტყველურ ხაზში, რომელიც იწყებოდა ედემის ბაღში, შემდეგ ცოდვის შემდეგ — ბაღის კარიბჭესთან, ხოლო შემდეგ წარღვნის შემდეგ — სამსხვერპლოებთან, ვიდრე მოსემდე; სამი ძირითადი ნიშნული არის: მოსე, ქრისტე და ას ორმოცდაოთხი ათასი.

მოსე და ქრისტე წარმოადგენენ ძველი ისრაელის ალფასა და ომეგას, და ერთად ისინი წარმოადგენენ კაცობრიობისა და ღვთაებრიობის შეერთებას, რასაც ასევე წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასი. მესამე ანგელოზის მოსვლისას, გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, იოანეს ეუბნებიან, რომ გაზომოს ტაძარი, და იმავე ანგელოზის 9/11-ზე მოსვლისას იოანეს კვლავ ეუბნებიან, რომ გაზომოს ტაძარი. ორივე შემთხვევაში მას ეუბნებიან, რომ გამოტოვოს 1,260 დღის ეზო. 2023 წელს იგივე ანგელოზი მოვიდა და ახლა ღვთის ხალხს ეწოდება, რომ გაზომოს ტაძარი. 1,260 დღე, ანუ სამი დღე და ნახევარი, დასრულდა 2023 წელს, და იმ დროიდან კვირის კანონის წინ სწორედ

მანამდე ტაძარი უნდა აღიმართოს. 2024 წელი აღნიშნავდა საძირკვლის ჩაყრას და მასში გამოვლინდა ამბოხება, როგორც ჯგუფი, რომელმაც „მცირე საქმეთა დღე შეიძულა“ და აპროტესტებდა მილერის მიერ იმ სიმბოლოს დადგენას, რომელიც ხილვას ამყარებს.

და კვლავ მოვიდა ჩემთან უფლის სიტყვა და მითხრა: ზერუბაბელის ხელებმა ჩაუყარა საფუძველი ამ სახლს; მისი ხელები კიდევ დაასრულებენ მას; და შეიცნობ, რომ ცაბაოთ უფალმა მომავლინა თქვენთან. ვინაიდან ვის შეურაცხუყვია მცირეთა დღეთა დღე? რადგან გაიხარებენ და დაინახავენ საწონას ზერუბაბელის ხელში იმ შვიდთან ერთად; ისინი არიან უფლის თვალები, რომელნიც მიმოდინ მთელ დედამიწაზე. ზაქარია 4:8–10.

მილერის იმ განსაზღვრების უარყოფა, რომ ხილვას რომი ამყარებს, ნიშნავს საფუძვლების უარყოფას, და ეს არის „მცირეთა დღისა“ აბუჩად აგდება. მილერიტული მოძრაობა პირველი და მეორე ანგელოზების ალფა-მოძრაობა იყო, ხოლო ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობა მესამე ანგელოზის ომეგა-მოძრაობაა. იგი ალფაზე ოცდაორჯერ უფრო ძლიერია. ამ წინასწარმეტყველური აზრით, მილერიტული მოძრაობის საფუძვლები არის „მცირეთა დღე“. ჰაბაკუმის ორ დაფაზე წარმოდგენილი რომელიმე საფუძველმდებელი ჭეშმარიტების აბუჩად აგდება სიკვდილს ნიშნავს, რადგან დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთოთხმეტე მუხლში დამყარებული ხილვა იგივე ხილვაა, რომელიც სოლომონმა განსაზღვრა.

სადაც ხილვა არ არის, ერი იღუპება; ხოლო რჯულის დამცველი ნეტარია. იგავნი 29:18.

თავსამკაულის ხილვა საკვირველია, რადგან იგი ცხადყოფს, რომ საძირკვლის ქვაკუთხედი იმავდროულად თავსაცავია, ოღონდ ოცდაორჯერ მეტი ძალით. 2024 წლის ალფა-საძირკვლოვანი გამოცდა იყო გარეგანი, გონებრივი დაბეჭდვის უწყება, ხოლო 2026 წლის ომეგა-ტაძრის გამოცდა არის შინაგანი, სულიერი დაბეჭდვის უწყება. ერთი მხეცის ხატსა და ნიშანს განსაზღვრავს, ხოლო მეორე — ღვთის ხატსა და ნიშანს. ეს ომეგა-შინაგანი გამოცდა წარმოდგენილია მილერის სიზმრის ორი სიმბოლოთი, რომლებიც უკანასკნელი დღეების მოვლენათა კონტექსტში უნდა განიმარტოს. რა არის საუნჯე? და რა არის საზრდო?

შემდეგ სტატიაში ამ საკითხების განხილვას გავაგრძელებთ.

იესოს დროინდელი იუდეველთა ქორწინება სამი ძირითადი ეტაპის განმავლობაში ხორციელდებოდა და ხშირად თვეებზე ან ერთ წელზე იყო გადაჭიმული. პირველი ეტაპი იყო სამართლებრივი ქორწინება, რომელსაც ნიშნობა ეწოდებოდა; ამ დროს ქორწინება იურიდიულად მტკიცდებოდა, თუმცა პატარძალი და სიძე განცალკევებულად რჩებოდნენ, ხოლო სიძე თავისი მამის სახლში ბრუნდებოდა, რათა თავისი პატარძლისთვის ადგილი მოემზადებინა. სწორედ ამიტომ მარიამი, იოსების ცოლი, მის ცოლად იწოდებოდა ჯერ კიდევ მანამდე, ვიდრე ისინი ერთად იცხოვრებდნენ. ამ დროის განმავლობაში ერთგულების დარღვევა მრუშობად ითვლებოდა.

მოლოდინის პერიოდი გაურკვეველი იყო და შეიძლებოდა დღეებით, კვირებით ან თვეებით გაგრძელებულიყო. ეს გაურკვეველობა იგავის არსებითი ელემენტია. მამა შესაძლოა ერთ წლამდეც დალოდებოდა, რათა დაედგინებინა სასძლოს ქალწულება. სიძეს თავისი დაბრუნების ზუსტი დღე ან საათი არ გამოუცხადებია, რადგან მისი მამის გადასაწყვეტი იყო, როდის დაენიშნა ეს, ამიტომაც სასძლომ იცოდა, რომ ქორწილი მოახლოებული იყო — მაგრამ არ იცოდა, როდის. ეს გაურკვეველობა განზრახ იყო, და სანამ მამა სიძეს არ უბრძანებდა წასვლას და თავისი სასძლოს მოყვანას, ყველაფერი, რაც ამ საქმეს ეხებოდა, დაყოვნებული რჩებოდა.

როდესაც მამა იტყოდა: „წადი და მოიყვანე შენი სასძლო“, სიძე მოვიდოდა ღამით, მეგობრებთან ერთად, შეძახილებითა და საყვირის ხმით. ეს ყოველთვის ღამით ხდებოდა, რათა დღის სიციხეში, რომელიც ისრაელის ქვეყანაში შეიძლება დამთრგუნველი იყოს, დიდი მანძილების გავლა აერიდებინათ. ჩირაღდნები და ზეთი აუცილებელი იყო, რადგან ქუჩის განათება არ არსებობდა, და მსვლელობა შეიძლება საათობით გაგრძელებულიყო. ძველ ებრაულ ქორწინებებში ამ მსვლელობათა დროს საზეიმოდ წარმოთქმული ნამდვილი რიტუალური ფორმულა იყო: „აჰა, სიძე მოდის!“

იგავის ქალწულები (საპატარძლოს თანმხლებნი) შემთხვევითი ქალები კი არ იყვნენ; ისინი იყვნენ სასძლოს მხლებლები, მასთან ერთად მოლოდინში მდგომნი, მოწოდებულნი, რომ მსვლელობას შეერთებოდნენ, და ვალდებულნი, რომ მზად ყოფილიყვნენ ნებისმიერ ჟამს და თვითონვე ეტარებინათ თავიანთი ზეთი, რათა ნეფის სახლისკენ მიმავალი გზა გაენათებინათ. ჩირაღდნები სწრაფად იწვოდა, ამიტომ აუცილებელი იყო ზედმეტი ზეთის წაღება, ხანგრძლივი გზის შემთხვევისთვის. ზეთის საერთო გაზიარება არ ხდებოდა.

დაგვიანება ძველ საზეიმო მსვლელობასა და ქორწინებაში ჩვეულებრივი რამ იყო და კულტურულად პრობლემას არ წარმოადგენდა. დაგვიანებას ელოდნენ, და დაძინებაც ჩვეულებრივი იყო. განსხვავება არ არის ძილში, არამედ მზადყოფნაში, და არა ფხიზლადყოფნაში. უგუნურმა ქალწულებმა დაგვიანებისთვის წინდახედულად არ იზრუნეს, როგორც ბრძენებმა იზრუნეს. ყველას დაეძინებოდა, რადგან კანონიერი დანიშენიდან ქორწინების აღსრულებამდე პერიოდი შეიძლება ერთ წელიწადს გაგრძელებულიყო.

როცა მსვლელობამ სიძის სახლს მიაღწია, საქორწინო ნადიმი დაიწყო და კარი სამუდამოდ დაიხურა, ხოლო მოგვიანებით მოსულნი აღარ დაუშვეს. ეს სისასტიკე არ იყო — ეს ჩვეულება იყო, რადგან ვინც მოგვიანებით აკაკუნებდა, მას შემდეგ, რაც კარი უკვე დახურული იყო, ნიშნავდა, რომ იგი მსვლელობის ნაწილი არ ყოფილა.

იესო ხატოვან სახეებს არ იგონებდა, და ამ იგავის განმარტებაც არ მიუცია, როგორც ამას ხშირად აკეთებდა. მას განმარტების მოცემა არ სჭირდებოდა, რადგან ყველა ეს კულტურული დეტალი მის მსმენელთათვის სრულად გასაგები იყო. იესო აღწერდა პირდაპირი მნიშვნელობით აღმოსავლურ ქორწინებას და არა აბსტრაქციას.

დეტალები სრულად არის დადასტურებული როგორც ებრაული მოწმობით, ისე რომაული და ბერძნული პერიოდების ისტორიკოსებით.

მიშნაჰი (ახ. წ. II საუკუნე, თუმცა ინახავს ახ. წ. 70 წლამდე, ტაძრის ეპოქის წეს-ჩვეულებებს)

თალმუდი (გვიანდელი კომპილაცია, თუმცა ადრინდელ პრაქტიკას ციტირებს)

იოსებ ფლავიუსი (I საუკუნის იუდეველი ისტორიკოსი)

რაბინული საქორწილო ლიტურგია და სამართლებრივი განხილვები

იუდეის ბერძნულ-რომაული დამკვირვებლები

იოსებუსი არ გვაძლევს მოწესრიგებულ „საქორწინო სახელმძღვანელოს“, მაგრამ იურიდიული და კულტურული დეტალები, რომელთაც იგი წინასწარ გულისხმობს, ზუსტად შეესაბამება მიშნასა და თალმუდში მოცემულ აღწერილობებს. მთავარი წყარო მიშნაა.

იგავი I საუკუნის ებრაელ მსმენელზე ასე ძლიერ მოქმედებდა, რადგან მათეს 25-ში არაფერი საჭიროებდა ახსნას. შუალამისას მისვლა ჩვეულებრივი მოვლენა იყო; ლამპრები და ზეთი აშკარა აუცილებლობას წარმოადგენდა; ხოლო კანონიერ საქორწინო დანიშვნასა და შუალამის მსვლელობას შორის დაყოვნება მოსალოდნელი იყო, და დახშული კარი — მიღებული წესრიგი! ქალწულები, რომლებიც გამოირიცხნენ, შერცხვენილნი იყვნენ, და იესოს დროის ებრაული აუდიტორიისთვის უგუნური ქალწულის სირცხვილი სრულიად დამსახურებული იყო. რიტუალის სრულყოფილად მცოდნე იესოს მსმენელებს არავითარი თანაგრძნობა არ ექნებოდათ უგუნური ქალწულების მიმართ, რადგან ყველამ იცოდა, რომ მზადყოფნა აბსოლუტური პასუხისმგებლობა იყო ყოველი ქალწულისათვის, რომელსაც მსვლელობაში მონაწილეობა ეთხოვებოდა. ეს ჭეშმარიტებები ებრაული აუდიტორიისთვის იმდენად აშკარა იყო, რომ იესოს არასოდეს დასჭირვებია იგავის რაიმე განმარტების მიცემა.